

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **Ing. J. P, MBA**
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Trojanem
se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Policejní prezidium**
se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 2. 10. 2014 č.j. PPR-22796-4/ČJ-2014-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „odvolací správní orgán“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ředitele

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 3. 7. 2014 č. 299/2014, jímž byl žalobce dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“) dnem 3.7.2014 odvolán ze služebního místa vedoucího odboru analytiky a informatiky Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování a dnem 4. 7. 2014 ustanoven podle § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona na služební místo rada 2. oddělení odboru závažné hospodářské trestné činnosti Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce současně zařazen dle § 116 zákona č. 361/2003 Sb., a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, do 9. tarifní třídy, byla mu započítána podle § 117 téhož zákona doba praxe v rozsahu 19 let a 323 dnů, byl zařazen do 7. tarifního stupně a byl mu určen dle § 114 a § 115 zákona č. 331/2003 Sb., základní tarif ve výši 30 520 Kč, zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 6 000 Kč a přiznán osobní příplatek dle § 122 téhož zákona ve výši 9 000 Kč, tedy celkový služební příjem ve výši 45 520 Kč měsíčně. Zároveň bylo prvostupňovým rozhodnutím stanoveno, že žalobci náleží dle § 8 zákona č. 361/2003 Sb., hodnostní označení podplukovník.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že ředitel Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) vydal prvostupňové rozhodnutí poté, co Národní bezpečnostní úřad (dále jen „NBÚ“) rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014 č.j. 35434/2014-NBÚ/P zrušil dle § 121 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“) platnost žalobcova osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-089309 pro stupeň utajení „Tajné“. Zmíněné rozhodnutí NBÚ se stalo vykonatelným poté, co bylo žalobci doručeno (22. 4. 2014), protože podání rozkladu nemá odkladný účinek. Služební funkcionář učinil závěr, že žalobci zanikla (byla zrušena) platnost osvědčení a byl na místě postup dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., tedy odvolání příslušníka z jeho dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi, a současně postup dle § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy ustanovení na volné služební místo příslušníka, který byl odvolán z dosavadního služebního místa ze shora uvedeného důvodu. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že služební funkcionář pochybil, protože mu neumožnil řádný a plný výkon jeho procesních práv, zejména právo vyjádřit své stanovisko v řízení a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno 14. 5. 2014 a byla mu dána lhůta k využití nabídky na převedení na jiné služební místo a uplatnění procesních práv v délce 5 dnů. Dne 23. 5. 2014 žalobce prostřednictvím zmocněnce služebnímu funkcionáři sdělil, že nabídku nemůže využít z důvodu nezákonnosti předchozího rozhodnutí NBÚ, proti němuž uplatnil rozklad a které bylo již jednou ředitelem NBÚ na základě nesprávných právních a skutkových závěrů zrušeno. Žalobce současně požádal o zpřístupnění režimové místnosti v prostorách útvaru, aby se mohl vyjádřit k utajovaným skutečnostem, nicméně služební funkcionář tento požadavek přípisem ze dne 13. 6. 2014 zamítl a následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Služební funkcionář dle mínění žalobce postupoval úmyslně v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb., když účelově vytvořil služební místo, na něž byl žalobce ustanoven. Podle § 20 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona brání ustanovení žalobce na nově zřízené volné služební místo faktická překážka, neboť byl předchozím rozhodnutím služebnímu funkcionáře zproštěn

výkonu služby. Došlo ke zneužití institutu ustanovení na volné služební místo a služební funkcionář měl možnost maximálně rozhodnout postupem dle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., a žalobce bezodkladně zařadit do zálohy pro přechodně nezařazené pro jeho nezpůsobilost k aktivnímu výkonu služby.

3. Odvolací správní orgán poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla skutečnost, že se služební funkcionář dne 28. 4. 2014 dozvěděl od NBÚ o zániku oprávnění žalobce na stupeň „Tajné“, tedy i „Důvěrné“, který je obligatorně stanoven pro služební místo vedoucího odboru analytiky a informatiky úřadu, na kterém byl žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí ustanoven. Služební funkcionář již jednou rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014 č. 40/2014 rozhodl o tom, že žalobce byl dnem 5. 2. 2014 odvolán ze služebního místa vedoucího odboru analytiky a informatiky podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., a dnem 6. 2. 2014 byl podle § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona ustanoven na služební místo rada 2. odboru závažné hospodářské trestné činnosti útvaru s místem služebního působení Praha. Důvodem bylo ukončení platnosti žalobcova osvědčení, které je obligatorně stanoveno pro výkon funkce vedoucího odboru. Dne 11. 4. 2014 však služební funkcionář obdržel od zmocněnce žalobce sdělení, že původní rozhodnutí NBÚ bylo zrušeno a dne 8. 4. 2014 bylo žalobci vráceno osvědčení pro styk s utajovanými informacemi. Z tohoto důvodu bylo odvolacím správním orgánem rozhodnutí služebního funkcionáře č. 40/2014 zrušeno a žalobce byl ustanoven na původní služební místo vedoucího odboru.
4. Dne 28. 4. 2014 se služební funkcionář z oznámení NBÚ č.j. 36472/2014-NBÚ/P dozvěděl o opětovném zrušení platnosti osvědčení žalobce pro styk s utajovanými informacemi, a proto zahájil nové řízení o jeho odvolání z dosavadního služebního místa a ustanovení na volné služební místo. Žalobce dne 19. 5. 2014 obdržel oznámení o zahájení řízení, ve kterém mu byla nabídnuta možnost převedení na služební místo ve stejné služební hodnosti rada na 2. oddělení odboru závažné hospodářské trestné činnosti útvaru na základě vlastní žádosti o převedení. Žalobce nabídku neakceptoval, a služební funkcionář proto dne 3. 7. 2014 vydal prvostupňové rozhodnutí.
5. Argumentaci žalobce o zkrácení jeho práv účastníka řízení, o nemožnosti vyjádřit své stanovisko a o toliko pětidenní lhůtě k vyjádření označil odvolací správní orgán za účelovou s tím, že po celou dobu řízení žalobce komunikoval prostřednictvím zmocněnce a práva vyplývající z § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., mu byla v řízení zachována. K požadavku na zpřístupnění režimové místnosti v prostorách útvaru uvedl, že služební funkcionář není příslušný hodnotit zákonnost rozhodnutí NBÚ o zrušení platnosti žalobcova osvědčení. Rozhodnutí NBÚ je vykonatelné a případné podání rozkladu nemá odkladný účinek. Služební funkcionář je povinen reagovat na toto rozhodnutí v souladu se zákonem, tedy zahájit řízení o odvolání žalobce z dosavadního služebního místa a o ustanovení na volné služební místo. V rámci řízení ve věci služebního poměru mu nepřísluší hodnotit skutečnosti, které předcházely rozhodnutí NBÚ. Spisový materiál neobsahoval žádné písemnosti, které by obsahovaly utajované informace, neboť jediným podkladem pro zahájení řízení bylo uvedené rozhodnutí NBÚ, které nemá utajovanou povahu. Ve vyrozumění ze 13. 6. 2014 bylo žalobci opětovně umožněno vyjádřit v řízení své stanovisko a uplatnit další práva účastníka řízení ve lhůtě 5 dnů. Žalobce však přípisem ze dne 23. 6. 2014 pouze opětovně požádal o zpřístupnění režimové místnosti, aby se mohl vyjádřit k utajovaným skutečnostem.

6. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že byly dány důvody pro vydání prvostupňového rozhodnutí a že ke zneužití institutu ustanovení na volné služební místo nedošlo. Příslušník musí být podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi. Při splnění stanovených podmínek je odvolání z dosavadního služebního místa a ustanovení na volné služební místo obligatorní. Ustanovení takového příslušníka je provedeno prioritně podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., v témže bezpečnostním sboru. Dle uvedeného ustanovení služební funkcionář ustanoví na volné služební místo v bezpečnostním sboru příslušníka téhož bezpečnostního sboru, který dosáhl požadovanou služební hodnotu a byl odvolán z dosavadního služebního místa mj. z důvodu uvedeného v § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. Z uvedeného vyplývá, že záloha pro příslušníky přechodně nezařazené v daném případě nepřicházela v úvahu. Odvolací správní orgán uzavřel, že služební funkcionář postupoval při vydání prvostupňového rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou.
7. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a poté namítl, že služební funkcionář pochybil, když mu neumožnil řádný a úplný výkon jeho procesních práv vyplývajících z § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., zejména práva vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Nesplnění hmotněprávních podmínek pro vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce spatřuje ve skutečnosti, že jeho ustanovení na nové služební místo bránila překážka v podobě vykonatelného rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým byl zproštěn výkonu služby.
8. Žalobci v řízení o odvolání ze služebního místa a o ustanovení na volné služební místo příslušelo, mimo jiné, právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení k hájení svých práv a oprávněných zájmů, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Oznámení o zahájení řízení mu bylo doručeno 14. 5. 2014 a současně mu byla dána lhůta k využití nabídky na převedení na jiné služební místo a k uplatnění jeho procesních práv v trvání 5 dnů. Dne 23. 5. 2014 vyrozuměl služební funkcionář o tom, že nabídku na převedení na jiné služební místo nemůže využít z důvodu nezákonnosti předcházejícího rozhodnutí NBÚ, a současně jej vyrozuměl o tom, že hodlá využít svého práva založeného v § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. V zachované lhůtě tak uplatnil své procesní právo na vyjádření, přičemž požádal o zpřístupnění režimové místnosti v prostorách ÚOKFK za účelem přípravy avizovaného stanoviska, které mělo obsahovat vyjádření k utajovaným skutečnostem, takže jeho přípravu nebylo možné zajistit jinak. Služební funkcionář však jeho procesní návrh zamítl přípisem ze dne 13.6.2014, načež mu žalobce podáním ze dne 23.6.2014 oznámil, že na svém návrhu trvá. Služební funkcionář však toto stanovisko nereflektoval a přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno. Uvedeným jednáním správní orgány obou stupňů rezignovaly na umožnění výkonu práv žalobce vyplývajících z § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť mu fakticky znemožnily realizaci práva na vyjádření jeho stanoviska a realizaci práva na vyjádření k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí.
9. Žalobce dále namítl, že hmotněprávním předpokladem pro jeho odvolání z dosavadního služebního místa je závěr, že zanikla platnost jeho osvědčení o tom, že je osobou určenou

ke styku s utajovanými informacemi. Prvostupňové rozhodnutí bylo v pořadí již druhým rozhodnutím služebního funkcionáře ve věci jeho ustanovení na jiné služební místo, protože předchozí rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem zrušeno. V předchozím případě se služební funkcionář o zániku žalobcova osvědčení dozvěděl dne 13. 1. 2014, a ačkoliv byla v dané věci založena jeho zákonná povinnost zahájit řízení o odvolání žalobce z dosavadního služebního místa, učinil tak až dne 27. 1. 2014, tedy s odstupem 15 dnů. Řízení o odvolání žalobce z původního služebního místa bylo služebním funkcionářem záměrně a nezákonně oddalováno, protože v dané době uvedené volné pracovní místo neexistovalo. Jediné tehdy existující volné služební místo v 9. tarifní třídě bez požadavku na osvědčení pro styk s utajovanými informacemi se vyskytovalo výhradně při Letecké službě Policie ČR. Služební funkcionář postupoval úmyslně v rozporu se zákonem, když přistoupil k účelovému vytvoření volného služebního místa a až po jeho vytvoření přistoupil k zahájení řízení o odvolání žalobce z původního služebního místa. Pokud by postupoval v souladu se zákonem, musel by bezprostředně po 13. 1. 2014, tedy poté, co se dozvěděl o původním zániku žalobcova osvědčení, postupovat dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., a následně z důvodu neexistence volného služebního místa zařadit žalobce postupem dle § 32 odst. 1 téhož zákona do zálohy pro přechodně nezařazené. Namísto toho však služební funkcionář přistoupil k účelové změně systemizace interně vedené pod č.j. OKFK-460-1/CJ-2014-2500KR, na jejímž základě došlo s účinností ke dni 27. 1. 2014 k účelovému vytvoření volného služebního místa. V důsledku takto nezákonně vytvořeného služebního místa nebyl žalobce zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené. Tímto postupem se služební funkcionář dopustil obcházení zákona.

10. Žalobce dále namítl, že hmotněprávním předpokladem pro jeho odvolání z dosavadního služebního místa dle § 25 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., je závěr, že zanikla platnost jeho osvědčení ke styku s utajovanými informacemi. Hmotněprávním předpokladem pro jeho ustanovení na volné služební místo dle § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona je závěr, že dosáhl požadované služební hodnosti a dále že byl odvolán z dosavadního služebního místa z důvodu uvedeného v § 25 odst. 1, 2 či 3 nebo v § 26 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Předpokladem zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 uvedeného zákona je závěr, že ve věci je a trvá důvodné podezření, že se příslušník dopustil trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu a jeho ponechání ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby nebo prošetření jeho jednání. Služební funkcionář rozhodnutím ze dne 27.1.2014 zprostil žalobce výkonu služby dle § 40 zákona č. 361/2003 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce nejprve odvolání a následně správní žalobu.
11. Předpokladem pro zařazení příslušníka do zálohy pro přechodně nezařazené podle § 32 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., je závěr, že mu zanikla platnost osvědčení, je-li osobou určenou pro styk s utajovanými informacemi, a nelze jej ustanovit na jiné služební místo. Dle názoru žalobce je nezbytným předpokladem pro jeho ustanovení na volné služební místo podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., způsobilost k aktivnímu výkonu služby v rámci služebního místa, na které má být ustanoven. Jestliže existuje rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým byl žalobce zproštěn výkonu služby v době před zahájením nebo v průběhu řízení o odvolání z dosavadního služebního místa a ustanovení na jiné služební místo, pak žalobce nutně není způsobilý k aktivnímu výkonu služby v rámci jakéhokoli jiného služebního místa. Smyslem institutu ustanovení na volné služební místo je umožnit příslušníkovi aktivní výkon služby. V posuzovaném případě

však od počátku řízení existuje na straně žalobce překážka v podobě rozhodnutí o zproštění výkonu služby, pro kterou není způsobilý k aktivnímu výkonu služby v rámci služebního místa, na které byl prvostupňovým rozhodnutím služebního funkcionáře ustanoven. Ze strany služebního funkcionáře tak došlo ke zneužití institutu ustanovení na volné služební místo, a takovýto postup musí být nutně shledán nezákonným pro obcházení litery a ducha zákona. Služební funkcionář mohl za dané situace pouze podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., žalobce bezodkladně zařadit do zálohy pro přechodně nezařazené pro jeho nezpůsobilost k aktivnímu výkonu služby. Pro zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené byly splněny i další podmínky uvedené v § 32 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. (žalobce je ve služebním poměru od 15. 8. 1995 a po celou dobu byl jeho služební poměr sjednán na dobu neurčitou).

12. Žalobce závěrem poukázal na skutečnost, že napadenému rozhodnutí předcházelo usnesení Odvolního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 31. 10. 2013, č.j. SV 27/2013 D2/2013 o zahájení trestního stíhání mj. proti žalobci pro trestný čin ohrožení utajované informace v jednočinném souběhu s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele. Zahájením trestního stíhání bylo odůvodněno rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27. 1. 2014 č. 25/2014, kterým byl žalobce zproštěn výkonu služby. Odvolání, které žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, bylo rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 13. 5. 2014, č. j. PPR-7291-9/ČJ-2014-990131 zamítnuto. Proti zamítavému rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobce u Městského soudu v Praze správní žalobu; řízení o ní je vedeno pod sp. zn. 3 Ad 12/2014. Žalobce zmínil též rozhodnutí NBÚ ze dne 17.4.2014, kterým byla zrušena platnost jeho osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal rozklad, který však ředitel NBÚ rozhodnutím ze dne 23. 7. 2014 č.j. 168/2014-NBÚ/07-OP zamítl. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu v Praze správní žalobu; řízení o ní je vedeno pod sp. zn. 3 A 108/2014.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě k námitce stran neumožnění řádného výkonu procesních práv žalobce uvedl, že žalobce byl při zahájení řízení přípisem ze dne 14. 5. 2014 mimo jiné poučen o svých procesních právech. Na tento přípis reagoval dopisem ze dne 23. 5. 2014, v němž požadoval zpřístupnění režimové místnosti. Dopisem služebního funkcionáře ze dne 13. 6. 2014 nebylo tomuto požadavku vyhověno s tím, že služební funkcionář není příslušný hodnotit zákonnost rozhodnutí NBÚ o zrušení osvědčení fyzické osoby pro styk s utajovanými informacemi. Existence takového rozhodnutí je jednoznačným podkladem pro zahájení řízení ve věcech služebního poměru. Ve spisovém materiálu nebyly žádné písemnosti, které by obsahovaly utajované informace - jediným podkladem bylo rozhodnutí NBÚ, které nemá utajovanou povahu. Služební funkcionář se dostatečně přezkoumatelně vypořádal s důvody, proč nevyhověl uvedenému požadavku žalobce a tento nemohl být zvoleným postupem zkrácen na svých procesních právech.
14. Dle žalovaného byly splněny také hmotněprávní podmínky pro odvolání žalobce z dosavadního služebního místa a jeho ustanovení na nové služební místo. Na žalobce se vztahovalo ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., dle kterého je příslušník odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi. Při následném ustanovení žalobce na volné služební místo bylo nutné postupovat dle § 20 odst. 1 písm. a) bodu 1 téhož zákona a ustanovit jej na volné služební místo v témže bezpečnostním sboru. Pokud

byl žalobce takto ustanoven na volné služební místo, jeho zařazení do zálohy pro příslušníky přechodně nezařazené nepřicházelo v úvahu. Zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené musí být provedeno za situace, kdy nelze příslušníka ustanovit na jiné volné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, a to ani v jiném bezpečnostním sboru. Záloha pro přechodně nezařazené příslušníky sleduje zachování služebního poměru těch příslušníků, které by po odvolání z dosavadního služebního místa nebylo možné bezprostředně ustanovit na jiné služební místo.

15. Při ústním jednání před soudem konaném dne 17. 1. 2018 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zopakoval jednotlivé žalobní námitky. Uvedl, že měl právo vyjádřit se jak k obsahu spisového materiálu, tak i k věci samotné, ani jedno mu však nebylo umožněno. Nebyl mu umožněn přístup ke spisovému materiálu a k vyjádření v rámci režimové místnosti. Uvedené procení návrhy byly žalobci bezdůvodně zamítnuty, což mělo zásadní dopad na přijetí prvostupňového rozhodnutí. Řízení dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobci byla rozhodnutím NBÚ odňata bezpečnostní prověrka. Toto rozhodnutí však vůbec nemělo být vydáno, jak plyne ze zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 214/2016 – 62 ze dne 24.5.2017, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ředitele NBÚ týkající se zrušení platnosti jeho osvědčení pro styk s utajovanými informacemi. Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem vyhověl kasační stížnosti žalobce a v důsledku tohoto soudního rozhodnutí de facto odpadl jakýkoliv hmotněprávní základ pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. NBÚ následně své rozhodnutí zrušil, což žalobce považoval za nicotné, protože totožné rozhodnutí již bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Řízení probíhající u NBÚ bylo nakonec zastaveno, neboť v mezidobí uplynula doba platnosti žalobcova osvědčení.
16. Žalobce osobně při ústním jednání před soudem „*na dokreslení situace*“ uvedl, že jeho bezpečnostní spolehlivost byla zpochybňována dlouho před tím, než došlo k vydání rozhodnutí NBÚ, respektive k zahájení řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Již koncem roku 2012 mu ředitel útvaru plukovník M. oznámil, že policejního prezidenta opakovaně navštívil ředitel BIS J. L. sdělil mu, že žalobce je bezpečnostním rizikem. Začátkem roku 2013 navštívil plukovníka M. náměstek pro zpravodajské složky BIS plukovník Š. a oznámil mu něco v podobném duchu s tím, aby si na žalobce dával pozor. V roce 2013 vystřídal plukovníka M. jako ředitele útvaru plukovník K. Od jeho příchodu byla velká snaha dostat žalobce z pozice, kterou u útvaru zastával, a podobně bylo nakládáno i s jinými vedoucími odborů. Žalobce je přesvědčen, že za odebráním jeho bezpečnostní prověrky stojí BIS. V současné době bezpečnostní prověrku nemá. Mohl by si o ni požádat, ale vydána mu nebude, neboť je obviněn z úmyslného trestného činu. Skutečnost, že byl ustanoven na jiné služební místo, pro něj znamenala také finanční postih, protože od té doby neměl nárok na různé další příplatky, které byly s jeho předchozí pozicí spojeny.
17. Žalovaný při ústním jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že podle § 75 s.ř.s. je soud povinen přezkoumat napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání. Žalovaný ani jiný služební funkcionář působící u policie nemohl jakkoliv zasahovat do řízení před NBÚ, neboť se jednalo o samostatné správní řízení. Rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi vydané NBÚ byl žalovaný povinen respektovat. Odvolání

žalobce z jeho stávajícího služebního místa bylo zákonnou povinností služebního funkcionáře, jenž byl zároveň povinen při ustanovení žalobce na jiné služební místo aplikovat § 20 zákona č. 361/2003 Sb. Vzhledem k tomu, že žalobce bylo možno ustanovit na jiné služební místo v téže služební hodnosti, nepřipadalo v úvahu jeho zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené. Skutečnost, že byl jiným rozhodnutím služebního funkcionáře zproštěn výkonu služby, nemohla mít na řešení nastalé situace žádný vliv. Pokud žalobce v tomto směru argumentuje jakousi způsobilostí k aktivnímu výkonu služby, nezbyvá než konstatovat, že tento pojem zákon nezná. I příslušník zproštěný výkonu služby může být zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené pouze při splnění zákonem stanovených podmínek, tedy pouze při nemožnosti jeho ustanovení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti. Žalovaný dále uvedl, že zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené je mimořádným řešením, které není výhodné ani pro příslušníka, ale ani pro bezpečnostní sbor, a mělo by k němu být přikročeno jen v krajních případech.

18. K namítanému porušení procesních práv žalobce pak žalovaný uvedl, že řízení ve věci služebního poměru neprobíhalo v utajení, a ke zpřístupnění režimové místnosti proto nebyl žádný důvod. Žalobce se mohl k věci samé vyjadřovat po celou dobu řízení. K argumentaci žalobce, že po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci rozhodnutí ředitele NBÚ odpadl důvod pro vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný podotkl, že i kdyby mělo být k těmto novým skutečnostem, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, přihlíženo, s čímž žalovaný nesouhlasí, i v současné době by byl naplněn důvod pro odvolání žalobce ze služebního místa, neboť nedisponuje osvědčením ke styku s utajovanými informacemi.
19. Soud při jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.
20. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí:

Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., platnost osvědčení fyzické osoby nebo osvědčení podnikatele zaniká dnem vykonatelnosti rozhodnutí Úřadu (§ 123 odst. 3, § 126 odst. 4) o zrušení jeho platnosti (§ 101).

Podle § 56 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., při zániku platnosti osvědčení fyzické osoby podle odstavce 1 písm. a), b), j) nebo m) je odpovědná osoba nebo ten, kdo provedl poučení, povinen zajistit, aby tato fyzická osoba neměla přístup k utajované informaci. V případě zániku platnosti osvědčení fyzické osoby podle odstavce 1 písm. j) a m) Úřad písemně vyrozumí její odpovědnou osobu o zániku platnosti osvědčení fyzické osoby; Úřad postupuje stejně i v případě zániku platnosti osvědčení fyzické osoby podle odstavce 1 písm. k), pokud jde o osvědčení fyzické osoby vydané pro nižší stupeň utajení.

Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi.

Podle § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2003 Sb., služební funkcionář ustanoví na volné služební místo v bezpečnostním sboru příslušníka téhož bezpečnostního sboru,

který dosáhl požadovanou služební hodnost, a byl odvolán z dosavadního služebního místa z důvodu uvedeného v § 25 odst. 1, 2 nebo 3, anebo § 26 odst. 2.

Podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., do zálohy pro přechodně nezařazené se zařadí příslušník ve služebním poměru na dobu neurčitou, jemuž zanikla platnost osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi, a nelze jej ustanovit na jiné služební místo.

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.

Podle § 40 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., pominou-li důvody, pro které byl příslušník zproštěn výkonu služby, zproštění výkonu služby se ukončí.

Podle § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., účastník má právo

- a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
- b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

- 21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
- 22. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že byl v řízení před správním orgánem zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení vyplývajících z § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., protože mu nebylo umožněno vyjádřit své stanovisko k věci a k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo 19. 5. 2014 doručeno oznámení o zahájení řízení o odvolání z dosavadního služebního místa a o ustanovení na volné služební místo, v němž mu bylo, mimo jiné, služebním funkcionářem sděleno, že může v řízení vyjádřit své stanovisko písemně do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Na toto oznámení reagoval žalobce podáním ze dne 23. 5. 2014, v němž uvedl, že nabídku na převedení na jiné služební místo nepřijímá a že hodlá využít svých procesních práv, zejména práva vyjádřit své stanovisko v řízení, a za tímto účelem žádá o zpřístupnění režimové místnosti v prostorách ÚOKFK po dobu alespoň 5 hodin za účelem přípravy avizovaného stanoviska. Na toto podání reagoval služební funkcionář vyrozuměním ze dne 13. 6. 2014, v němž žalobci sdělil, že jeho návrhu na zpřístupnění režimové místnosti nevyhovuje, protože obsahem spisového materiálu nejsou žádné písemnosti, které by obsahovaly utajované informace. Jediným podkladem pro zahájení řízení bylo rozhodnutí NBÚ o zrušení osvědčení žalobce pro styk s utajovanými informacemi, které nemá utajovanou povahu. Služební funkcionář žalobci též sdělil, že v rámci zahájeného řízení není relevantní hodnotit skutečnosti, které předcházely vydání zmíněného rozhodnutí NBÚ. Služební funkcionář totiž není příslušný k tomu, aby hodnotil zákonnost tohoto rozhodnutí NBÚ. Žalobce byl zároveň vyrozuměn o tom, že může v řízení vyjádřit své stanovisko, popř. uplatnit další práva účastníka řízení do 5

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pracovních dnů od doručení tohoto vyrozumění. V reakci na toto vyrozumění žalobce podáním (nesoucím zjevně nesprávné datum 23.5.2014) oznámil služebnímu funkcionáři, že trvá na využití svých procesních práv a za tímto účelem (opětovně) žádá o zpřístupnění režimové místnosti.

23. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že služební funkcionář nebyl povinen vyhovět žádosti žalobce o zpřístupnění režimové místnosti. Vzhledem k tomu, že součástí správního spisu nebyly žádné dokumenty obsahující utajované informace (jediným relevantním podkladem obsaženým ve spise bylo oznámení NBÚ ze dne 23.4.2014 o vykonatelnosti rozhodnutí NBÚ ze dne 17.4.2014 o zrušení platnosti žalobcova osvědčení, přičemž toto oznámení žádné utajované informace neobsahovalo), nebylo nutné ani potřebné žalobci zpřístupnit režimovou místnost k realizaci jeho procesního práva na vyjádření k věci, popř. k podkladům rozhodnutí. Pro řízení o odvolání žalobce z dosavadního služebního místa a o ustanovení na volné služební místo byly zcela irrelevantní skutečnosti obsahující utajované informace, které byly posuzovány v řízení před NBÚ, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 17.4.2014 o zrušení platnosti žalobcova osvědčení. „Vnášení“ těchto skutečností do řízení před služebním funkcionářem proto bylo zcela nadbytečné. Žalobcův nesouhlas s tím, jak tyto skutečnosti posoudilo NBÚ v jiném řízení, nemohl mít žádný vliv na rozhodnutí služebnímu funkcionáři, pro které byl podstatný toliko výsledek řízení před NBÚ spočívající v existenci vykonatelného rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi. Právě to dal služební funkcionář žalobci srozumitelně najevo vyrozuměním ze dne 13.6.2014, v němž přiléhavě konstatoval, že předmětem zahájeného řízení a obsahem spisového materiálu nejsou žádné utajované informace, takže k tomu, aby se žalobce relevantním způsobem vyjádřil k předmětu řízení a k pokladu pro vydání rozhodnutí, režimovou místnost nepotřebuje. Žalobcovo trvání na zpřístupnění režimové místnosti nemůže nic změnit na správnosti postoje, který služební funkcionář k tomuto požadavku zaujal.
24. Žalobce se tedy zpřístupnění režimové místnosti domáhal neopodstatněně, protože ji k realizaci svých procesních práv účastníka řízení v dané věci vůbec nepotřeboval. Ze strany služebnímu funkcionáři mu byla opakovaně poskytnuta pětidenní lhůta k vyjádření k věci, jakož i k realizaci dalších procesních práv plynoucích z § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., které však nevyužil. Lze uzavřít, že k namítanému zkrácení žalobce na jeho procesních právech nedošlo, neboť mu byl v řízení poskytnut dostatečný prostor k vyjádření k věci samé a k podkladům rozhodnutí, jakož i k prostudování spisového materiálu.
25. Soud pro úplnost dodává, že zpřístupnění režimové místnosti žalobci za účelem seznámení s podklady rozhodnutí a vyjádření k věci bylo zcela na místě v řízení před NBÚ, jehož předmětem bylo zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi, protože v tomto řízení byly součástí podkladů rozhodnutí utajované informace, jejichž posouzení bylo podstatné pro rozhodnutí NBÚ ve věci samé. Pro řízení vedené služebním funkcionářem, jehož předmětem bylo odvolání žalobce z dosavadního služebního místa a jeho ustanovení na jiné volné služební místo, to však neplatí. Pro toto řízení byly skutečnosti obsahující utajované informace, které byly posuzovány v řízení před NBÚ, zcela irrelevantní - jediným a rozhodujícím podkladem bylo oznámení NBÚ ze dne 23.4.2014 o vykonatelnosti rozhodnutí NBÚ ze dne 17.4.2014 o zrušení platnosti žalobcova osvědčení.

26. Mezi stranami není sporu o tom, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí existovalo vykonatelné rozhodnutí NBÚ ze dne 17. 4. 2014 č.j. 35434/2014-NBÚ/P, jímž byla zrušena platnost žalobcova osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-089309 pro stupeň utajení „Tajné“. Existence tohoto vykonatelného rozhodnutí byla sama o sobě důvodem, pro který byl služební orgán ze zákona *povinen* odvolat žalobce z dosavadního služebního místa. Je třeba zdůraznit, že ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., nedávalo služebnímu funkcionáři žádnou možnost úvahy, jak se žalobcem za této situace naložit. Jinak řečeno, setrvání žalobce, jenž byl osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi, na dosavadním služebním místě po zániku platnosti jeho osvědčení pro styk s utajovanými informacemi zkrátka nepřicházelo v úvahu. Poté, co se služební funkcionář z oznámení NBÚ ze dne 23.4.2014 dozvěděl o existenci vykonatelného rozhodnutí NBÚ ze dne 17. 4. 2014 č.j. 35434/2014-NBÚ/P, jej podle § 56 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., stíhala povinnost zajistit, aby žalobce při výkonu své profese, tj. při plnění služebních povinností, neměl přístup k utajovaným informacím, čemuž korespondovala též povinnost odvolat žalobce podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., z dosavadního služebního místa. Tím, že tak učinil, tedy služební funkcionář postupoval zcela v souladu se zákonem.
27. Soud na tomto místě podotýká, že líčení okolností, které předcházely zrušení platnosti jeho osvědčení pro styk s utajovanými informacemi a odvolání z dříve zastávaného služebního místa, které žalobce „*na dokreslení situace*“ soudu předestřel při ústním jednání a jehož součástí jsou i jména jednotlivých osob z řad policie a BIS, které se na daném případě měly podílet, stejně jako žalobcovo přesvědčení, že za zrušením platnosti jeho osvědčení stojí BIS, jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezvýznamné, neboť nemohou nijak zvrátit zásadní skutečnost, že zde ke dni vydání napadeného rozhodnutí existovalo vykonatelné rozhodnutí NBÚ ze dne 17.4.2014 o zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi.
28. Vzhledem k tomu, že žalobce byl odvolán z dosavadního služebního místa z důvodu uvedeného v § 25 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., byl služební funkcionář povinen postupovat dle § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 téhož zákona, tj. byl povinen ustanovit žalobce na volné služební místo v bezpečnostním sboru. Mezi stranami není sporu o tom, že v době odvolání žalobce z dosavadního služebního místa bylo v jiném odboru téhož útvaru volné služební místo, na které byl žalobce rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 3.7.2014 ustanoven. Námitka žalobce o účelovém vytvoření tohoto volného služebního místa je ničím neprokázaným tvrzením. Účelovost vytvoření tohoto služebního místa rozhodně nelze spatřovat v tom, že služební funkcionář zahájil předchozí řízení o odvolání žalobce ze služebního místa s odstupem 14 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zániku žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi. Zákon předně služebnímu funkcionáři nestanoví žádnou závaznou lhůtu, ve které má řízení o odvolání příslušníka z dosavadního služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., zahájit, přičemž časový odstup 14 dnů dle náhledu soudu nelze považovat za nepřípustné oddalování zahájení řízení. Ostatně i v druhém případě se služební funkcionář o důvodu pro odvolání žalobce dozvěděl dne 28.4.2014, kdy mu bylo doručeno oznámení NBÚ ze dne 23.4.2014, a k zahájení řízení o odvolání žalobce došlo až oznámením ze dne 14.5.2014. Ke dni 4.7.2014, k němuž byl žalobce rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 3.7.2014 ustanoven podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., na volné služební místo rada 2. oddělení odboru závažné hospodářské trestné činnosti Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, toto volné služební místo v

bezpečnostním sboru existovalo již téměř půl roku (dle tvrzení samotného žalobce došlo k jeho vytvoření změnou systemizace interně vedenou pod č. j. OKFK-460-1/CJ-2014-2500KR s účinností ke dni 27. 1. 2014). Poté, co bylo předchozí rozhodnutí NBÚ o zrušení platnosti žalobcova osvědčení zrušeno a žalobce byl opětovně ustanoven na původní služební místo vedoucího odboru, mohl služební funkcionář jen těžko předvídat, že takto vytvořené služební místo v budoucnu opětovně „využije“ pro ustanovení žalobce. Námitka účelového vytvoření volného služebního místa, k němuž mělo dojít změnou systemizace provedenou v lednu 2014, proto nemůže ve vztahu k rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 3.7.2014 obstát. Nutno dodat, že své tvrzení o účelovosti vytvoření volného služebního místa žalobce zhola ničím nedoložil.

29. Soud nepřisvědčil ani námitce, že ustanovení žalobce na volné služební místo bránila skutečnost, že byl v důsledku rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27.1.2014 zproštěn výkonu služby, z čehož žalobce zároveň dovozuje, že měl být zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené. K zařazení příslušníka do zálohy pro přechodně nezařazené podle § 32 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., může dojít pouze tehdy, *jestliže jej nelze ustanovit na jiné služební místo*. To však evidentně nebyl případ žalobce, kterého bylo možné na jiné služební místo odpovídající jím dosažené služební hodnosti ustanovit, což také služební funkcionář rozhodnutím ze dne 3.7.2014 učinil. To, že žalobce byl v důsledku předchozího rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27.1.2014 zproštěn výkonu služby, jeho ustanovení na volné služební místo nijak nebránilo.
30. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., služební místo vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka. Je pravidlem, že každý příslušník ve služebním poměru má být ustanoven na konkrétní služební místo. Výrok o ustanovení na služební místo je obligatorní náležitostí rozhodnutí služebního funkcionáře o přijetí příslušníka do služebního poměru (§ 17 odst. 1 písm. f/ zákona č. 361/2003 Sb.). Spojení příslušníka s konkrétním služebním místem zákon nepodmiňuje jeho momentální „*způsobilostí k aktivnímu výkonu služby*“ v rámci daného služebního místa, jak dovozuje žalobce. Taková konstrukce nemá oporu v zákoně. Nejen příslušník v dlouhodobé pracovní neschopnosti, který rovněž není z důvodu nemoci či úrazu způsobilý k aktivnímu výkonu služby, ale i příslušník, který byl zproštěn výkonu služby ze zákonem stanovených důvodů, zůstává nadále ustanoven na svém dosavadním služebním místě, které, jak již bylo uvedeno shora, vyjadřuje jeho organizační a právní postavení v bezpečnostním sboru. Zproštění výkonu služby sice odnímá příslušníkovi jeho oprávnění a povinnosti vyplývající z jeho služební pozice dané zvláštními zákony, nemá však za následek ztrátu služebního místa, tj. vynětí příslušníka z organizační struktury v bezpečnostním sboru. Takový příslušník zůstává po celou dobu zproštění výkonu služby nadále ustanoven na svém dosavadním služebním místě. Proto také není třeba rozhodovat o jeho opětovném ustanovení na služební místo, jestliže pominou důvody, pro které byl výkonu služby zproštěn - služební funkcionář v takovém případě rozhodne toliko o ukončení zproštění výkonu služby a příslušník se pak „automaticky“ vrací zpět do služby, a to na stejné služební místo, na kterém byl ustanoven před zproštěním výkonu služby (i po celou dobu zproštění).

31. Zproštění výkonu služby vzhledem k výše uvedenému nemůže bránit tomu, aby služební funkcionář i v případě příslušníka zproštěného výkonu služby postupoval tak, jak mu ukládá § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2003 Sb., tj. aby takového příslušníka ustanovil na existující volné služební místo v bezpečnostním sboru, a určil tak jeho organizační a právní postavení v bezpečnostním sboru. Postup, který služební funkcionář v případě žalobce zvolil, byl tedy v souladu se zákonem. Protože žalobce bylo možné ustanovit na jiné služební místo, nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené (viz výše).
32. Neobstojí ani námitka uplatněná žalobcem při ústním jednání před soudem, podle níž v důsledku zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 214/2016 – 62 ze dne 24.5.2017, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitele NBÚ týkající se zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi, pozbylo napadené rozhodnutí hmotněprávního podkladu. Soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet ke skutečnostem, které nastaly až (několik let) po jeho vydání. V souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. je soud povinen při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. V této době zde prokazatelně existovalo vykonatelné rozhodnutí NBÚ o zrušení platnosti žalobcova osvědčení pro styk s utajovanými informacemi, kterým byl žalovaný, resp. služební funkcionář, při rozhodování o odvolání žalobce z jím zastávaného služebního místa vázán, nemohl jej ignorovat, ale naopak byl povinen na něj zákonem stanoveným způsobem reagovat, což také učinil. Zrušení rozhodnutí ředitele NBÚ ze dne 23.7.2014 č.j. 168/2014-NBÚ/07-OP výše zmíněným zrušovacím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, následné zrušení rozhodnutí NBÚ ze dne 17.4.2017 č.j. 35434/2014-NBÚ/P, a stejně tak i zastavení bezpečnostního řízení o zrušení platnosti žalobcova osvědčení, k němuž došlo rozhodnutím NBÚ ze dne 25.8.2017 č.j. 78493/2017-NBÚ/P, jsou skutečnosti, jež jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť v době jeho vydání neexistovaly, nemohly být tudíž součástí zjištěného skutkového stavu, a žalovaný, resp. služební funkcionář, k nim při svém rozhodování nemohl jakkoliv přihlížet.
33. Pouze na okraj soud uvádí, že bezpečnostní řízení bylo rozhodnutím NBÚ ze dne 25.8.2017 č.j. 78493/2017-NBÚ/P zastaveno z toho důvodu, že platnost žalobcova osvědčení již uplynula, a odpadl tak předmět řízení. Žalobce sám připustil, že v současné době platným osvědčením pro styk s utajovanými informacemi podle zákona č. 412/2005 Sb., nedisponuje. Nelze tak přisvědčit jeho argumentaci, že napadené rozhodnutí pozbylo hmotněprávního podkladu, neboť i nyní je dán zákonem stanovený důvod pro jeho odvolání ze služebního místa, na kterém byl dříve ustanoven, jenž spočívá v tom, že platnost jeho osvědčení pro styk s utajovanými informacemi zanikla.
34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.